

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SŽa/9/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200460
Dátum vydania rozhodnutia:	23.05.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011200460.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: Y. N. F. nar. X. S. XXXX, štátny príslušník Guinejskej republiky (ďalej len „Guinea“), (alias Y. V., nar. X. S. XXXX, štátneho príslušníka Libérijskej republiky), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy C., Guinea, aktuálne s miestom pobytu na základe dlhodobej priepustky: R., zastúpeného pani JUDr. Dašou Knoškovou, pracovníčkou Slovenskej humanitnej rady so sídlom Párickova 18, Bratislava, proti odporcovi Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS:MU-322-99/PO-Ž-2008 zo dňa 18. januára 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/15/2011-49 zo dňa 25. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/15/2011-49 zo dňa 25. januára 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie ČAS:MU-322-99/PO-Ž-2008 zo dňa 18. januára 2011, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1, § 13c ods. 1 zákona č. č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu dospel k záveru, že navrhovateľom vznesené námietky nie sú spôsobilé k zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru súdu nie je námietka navrhovateľa, že zistenie skutkového stavu veci, z ktorého rozhodnutie vychádzalo je v rozpore s obsahom spisov dôvodná, keď z odôvodnenia rozhodnutia odporcu jednoznačne vyplýva, že pri posúdení tretej navrhovateľovej žiadosti o azyl vychádzal z obsahu obsiahleho spisu ČAS: MU-322/PO-Ž-2008, ako aj zo spisov predchádzajúcich navrhovateľových žiadostí o azyl. Všetky dôkazy vykonal v zmysle zákona o azyle, resp. Správneho poriadku, vychádzal

prítom tak z jednotlivých pohovorov, vykonaných s navrhovateľom, z navrhovateľom predložených dokladov, zo znaleckých posudkov, ako aj zo správ o krajine pôvodu, vyhľadanych a zameraných na navrhovateľom prezentované dôvody a súvislosti jeho žiadosti o azyl. Preto pokiaľ sa navrhovateľ domnieva, že na ich základe má odporca rozhodnúť inak, ako to je uvedené vo výroku napadnutého rozhodnutia, takýto jeho záver nemôže automaticky znamenať rozpor s obsahom spisu.

Z obsahu dôvodov žiadosti navrhovateľa je podľa súdu zrejmé, že tento o azyl žiadal z dôvodu, že v Guinei bol prenasledovaný vládou stranou PUP a že sa obáva o život zo strany strýka (člena strany PUP), ktorý sa mu vyhrážal smrťou. Iný dôvod navrhovateľ neprezentoval a to ani v priebehu s ním vykonaných pohovorov. Krajský súd preto k námietke, že navrhovateľ žiadal o azyl aj z humanitárnych dôvodov uviedol, že nebolo povinnosťou odporcu odôvodňovať jeho neudelenie, ak navrhovateľ o azyl z humanitárnych dôvodov nepožiadala a ani iným spôsobom neprezentoval fakty, ktoré by bolo možné považovať za dôvody smerujúce k možnosti azyl podľa ust. § 9 zákona o azyloch.

Krajský súd k námietke neudelenia azylu navrhovateľovi ďalej dôvodil, že predpokladom udelenia azylu je preukázanie existencie všetkých štyroch predpokladov jeho udelenia tak, ako to je ustanovené v § 8 zákona o azyloch. Pokiaľ existujú dôkazy, svedčiacie v prospech tvrdení žiadateľa o azyl, je jeho povinnosťou ich predložiť odporcovi, ktorý ich postupom podľa § 19a zákona o azyloch posúdi. Pokiaľ takéto dôkazy neexistujú, či nie sú predložené, je zákonnou povinnosťou odporcu najprv vyhodnotiť osobu žiadateľa o azyl z pohľadu jeho všeobecnej dôveryhodnosti a následne za použitia iných dôkazných prostriedkov (napr. správ o krajine pôvodu) o žiadosti rozhodnúť. V prejednávanej veci navrhovateľ nepredložil žiaden dôkaz, svedčiaci v prospech jeho tvrdení o existencii hrozby, ktorej sa chcel odchodom z krajiny svojho pôvodu vyhnúť. Objektívnym vyhodnotením navrhovateľových výpovedí či dôvodov uplatnených žiadostí o azyl odporca podľa krajského súdu dospel k správne mu záveru, že osoba navrhovateľa nie je dôveryhodnou. Navrhovateľ v troch doterajších azylových konaniach vystupoval pod dvomi rôznymi identitami (Y./Y./ V., nar. X. S. XXXX., Y. N. F., nar. X. S. XXXX, štátny príslušník Guinei), prezentoval tri odlišné dôvody svojich žiadostí o azyl (boje medzi menšinami v Libérii - nevedel, kde je jeho rodina, nemal kde bývať - domy rodičov a starých rodičov boli zbombardované; náboženská neznášanlivosť medzi kresťanmi a moslimami; obava pred strýkom, ktorý mal zabiť jeho otca). Krajský súd taktiež poukázal na predchádzajúce vyhodnotenia osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej, nachádzajúce sa tak v rozhodnutí odporcu v druhom azylovom konaní (Č.p.: MU-1923/PO-Ž/2005), ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k.: 10Saz/4/2006-31 z 3. októbra 2006, na ktoré vyhodnotenie poukázal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn.: 1 SžoKS/108/2006 z 19. júla 2007. K čomu krajský súd dodal, že aj ak by sa udalosti navrhovateľom opísané v aktuálnom azylovom konaní udiali tak, ako ich navrhovateľ prezentoval, neboli by dôvodom k udeleniu azylu.

Pokiaľ ide o námietku neposkytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi, krajský súd posúdil aj tento výrok ako zákonný, nakoľko navrhovateľ v konaní neprezentoval ani jeden z dôvodov, ktoré sú zákonom o azyloch nazvané ako hrozba vážneho bezprávia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní uviedol, že požiadala o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR po tretíkrát dňa 12. júna 2008 a to z politických dôvodov. Strýko navrhovateľa sa vyhrážal smrťou jeho otcovi za členstvo v strane Union populaire republicaine (ďalej len „UPR“), ale aj samotnému navrhovateľovi. Navrhovateľov otec, člen politickej strany UPR bol zavraždený skupinou sympatizantov strany Party Union Pour le Peuple (ďalej len „PUP“), ktorej členom je strýko navrhovateľa. Polícia o vražde vedela, avšak jeho smrť nevyšetrovala a ani voči zodpovedným osobám nevyvodila žiadne dôsledky. Ako ďalší dôvod žiadosti navrhovateľ uviedol národnostné problémy, nakoľko patrí do skupiny Peule, ktorá je prenasledovaná zo strany vlády, pretože podporuje strany, ktoré sú v opozícii.

Navrhovateľ v rámci svojej poslednej žiadosti o udelenie azylu v správnom konaní predložil odporcovi niekoľko dokumentov, ktoré potvrdzujú jeho tvrdenia, pričom sa jednalo o členský preukaz otca zo strany UPR, rozhodnutie odvolacieho súdu v Konakry z 12. novembra 2009, nahrádzajúce rodný list navrhovateľa, identifikačný doklad navrhovateľa. Skúmaním nebolo možné preukázať pravosť

dokumentov, avšak odporca zobral tieto dokumenty ako dôkazy, ktoré potvrdili identitu navrhovateľa. Hodnovernosť identity navrhovateľa zo strany odporcu bola uznaná. Nemožno teda súhlasiť so záverom súdu, že odporca dospel k správne mu záveru, že osoba navrhovateľa nie je dôveryhodnou.

Navrhovateľ sa nestotožňuje ani so záverom súdu, že dôvody a udalosti, ktoré prezentoval, by neboli dôvodom k udeleniu azylu. Strach navrhovateľa z prenasledovania z politických dôvodov zo strany strýka a členov a sympatizantov politickej strany PUP je opodstatnený, pričom mieru tohto strachu navyšuje už samotný fakt, že otec navrhovateľa bol práve z dôvodu členstva v opozičnej strane UPR zavraždený. I keď sám navrhovateľ nebol členom strany UPR ako jeho otec, členovia jeho rodiny sú automaticky považovaní za jej členov. Podľa navrhovateľa sa súd takisto dostatočne nezaoberal námietskou neudelenia azylu z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a to k príslušnosti k etniku Peule. V čase pred vydaním rozhodnutia odporcu sa v krajine pôvodu udialo niekoľko etnických útokov, čo odôvodňovalo udelenie azylu navrhovateľovi z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Nakoľko navrhovateľ svoju žiadosť o udelenie azylu z humanitárnych dôvodov prezentoval prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo vyjadrení zo dňa 27. októbra 2010, bolo povinnosťou odporcu zaoberať sa dôvodmi udelenia azylu z humanitárnych dôvodov a vo svojom rozhodnutí sa s nimi náležite vysporiadať. Z tohto dôvodu preto nesúhlasil s konštatovaním súdu, že o tento druh ochrany nežiadal.

Súd sa podľa navrhovateľa nevysporiadal s námičkami ohľadne neposkytnutia doplnkovej ochrany zo strany odporcu. Nestabilná bezpečnostná situácia v Guinei v čase pred vydaním rozhodnutia zo strany odporcu bola niekoľkokrát preukázaná prostredníctvom správ predložených právnu zástupkyňou navrhovateľa. Na základe informácií z krajiny pôvodu navrhovateľa existovali vážne obavy z reálnej hrozby nebezpečenstva vážneho bezprávia, k čomu priložil správu zo zdroja: Human Rights Watch, Guinea, Intensify Attention to Human Rights Challenges, 21. December 2011, dostupnú na:

Navrhovateľ na základe týchto skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 2. apríla 2012, v ktorom uviedol, že právna zástupkyňa navrhovateľa nepredložila v odvolaní žiadne dôkazy a neuviedla také skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv a boli by opodstatnené na zrušenie rozsudku krajského súdu, a tým aj rozhodnutia správneho orgánu v časti výroku o neudelení azylu alebo v časti výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

Považoval za potrebné k politickým dôvodom navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu uviesť, že navrhovateľ nebol členom žiadnej politickej strany a žiadnu politickú činnosť nevykonával. Migračný úrad, vychádzajúc z navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu, jeho výpovedí, ním predložených dokladov a dostupných údajov o krajine jeho pôvodu po objektívnom vyhodnotení všetkých skutočností mal za to, že navrhovateľovi sa počas celého azylového konania nepodarilo hodnoverným spôsobom preukázať opodstatnenú obavu z perzekúcie v jeho domovskej krajine, preto mu azyl neudelil. Z dôvodov, ktoré uviedol, vyplýva, že nespĺnil žiadnu z podmienok na udelenie azylu v SR uvedených v § 8a § 10 zákona o azyle. Správny orgán má tiež za to, že predpokladom na poskytnutie doplnkovej ochrany cudzincovi musí byť splnená podmienka jestvujúceho vážneho bezprávia, čo v jeho prípade tiež nebolo preukázané, pričom sa touto otázkou podrobne zaoberal aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. K udeleniu azylu z humanitárnych dôvodov podľa § 9 zákona o azyle odporca uviedol, že navrhovateľ na jeho udelenie nemá právny nárok, nakoľko v danom prípade ani nenastali okolnosti, pre ktoré by migračný úrad mal posúdiť žiadosť z hľadiska humanitárnych dôvodov.

Vo svojom vyjadrení odporca tiež zdôraznil, že počas prvého konania o udelenie azylu navrhovateľ vystupoval pod inou identitou- Y. V., nar. X. S. XXXX, štátna príslušnosť Libéria, pričom príbeh, ktorý po podaní žiadosti o udelenie azylu opísal, bol odlišný od príbehu, ktorý uviedol vo svojich dvoch nasledujúcich žiadostiach o udelenie o azylu.

Z týchto dôvodov navrhol odporca odvolaciemu súdu, aby prvostupňový rozsudok potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa

nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. mája 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa ust. § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo 10.

Podľa ust. § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý a) má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa ust. § 2 písm. d/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, trestnom stíhaní alebo treste za výkon vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

Podľa ust. § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitárnych dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

V ust. § 10 zákona o azyle rieši otázku udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny manželovi azylanta, resp. slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku, resp. rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, pričom azylantom je cudzinec, ktorému bol udelený azyl.

Podľa ust. § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Podľa ust. § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa ust. § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 2 písm. f/ zákona o azyle je vážnym bezpráviom
1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,

2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

V ust. § 13b zákona o azyle rieši otázku poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny manželovi, slobodným deťom, resp. rodičom slobodného cudzinca, ktorým sa poskytla doplnková ochrana.

Podľa ust. § 19a ods. 3 písm. c/ zákona o azyle ak žiadateľ nepodloží svoje vyhlásenia dôkazmi, ministerstvo pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu na to neprihliadne, ak bola preukázaná všeobecná dôveryhodnosť žiadateľa.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie ČAS:MU-322-99/PO-Ž-2008 zo dňa 18. januára 2011, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle rozhodol o tom, že navrhovateľovi azyl neudeľuje a súčasne mu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle neposkytne doplnkovú ochranu.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z obsahu administratívneho ako aj súdneho spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území SR dňa 26. júla 2004 pred pracovníkmi Oddelenia hraničnej kontroly PZ Zboj ako Y. V. nar. X. S. XXXX, štátnej príslušnosti Libéria, z dôvodu vojnového konfliktu medzi menšinami v krajine pôvodu. Počas pohovoru uviedol, že z krajiny pôvodu odišiel preto, že v roku 2000 bol počas prestrelky v ich obci náhodne zastrelený jeho otec, od bojov v obci v roku 2002 nevidel svoju matku, sestry a starého otca, nemal kde bývať, keďže rodičovský dom, ako aj dom starého otca u ktorého býval, boli bombardovaním zničené a nevedel, čo sa stalo s jeho príbuznými. V tomto konaní odporca svojim rozhodnutím z 11. januára 2005 navrhovateľovi azyl neudelil a vyslovil, že sa na neho vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Libérie. O podanom opravnom prostriedku rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k.: 10Saz/3/2005-27 z 25. apríla 2005 tak, že rozhodnutie potvrdil.

Zo spisu odporcu č.p.: MU-1923/PO-Ž/2005 súd zistil, že navrhovateľ bol 1. septembra 2005 vrátený na Slovensko Rakúskou republikou ako Y. N. alias Y. F. alias V., nar. X. S. XXXX, resp. X. S. XXXX dňa 2. septembra 2005 požiadal opätovne ako Y. V., nar. X. S. XXXX, libérijský štátny príslušník o azyl z dôvodu náboženskej neznášanlivosti medzi kresťanmi a moslimami. V priebehu vstupného pohovoru u odporcu okrem iného uviedol, že sa volá Y. N. F., nar. X. S. XXXX v Konakry a že je guinejským štátnym občanom. Ďalej uviedol, že počas pobytu v Rakúsku sa zoznámil s Guinejčanom menom L., ktorého požiadal, aby mu zabezpečil doklady. Uviedol, že jeho otec E. M. F. bol členom opozičnej strany UPR, bol zabitý cestou z práce - zastavila ho skupinka sympatizantov strany PUP, v ktorej bol aj otcov brat E. F.. Títo ľudia otca zastrelili. Dodal, že otec sa so svojím bratom pohádali, keď otcov (starší) brat chce, aby rodina rešpektovala jeho príkazy a táto skutočnosť bola aj dôvodom, prečo bol otec zastrelený. Strýko chcel, aby sa navrhovateľov otec stal členom strany PUP. Smrť otca oznámil polícii, páchatel však zistený nebol. Navrhovateľ ďalej uviedol, že nebol nikdy trestne stíhaný a že nebol členom žiadnej politickej strany, bol však radovým členom Asociácie mladých pre rozvoj Guinei v Ratome. V krajine pôvodu nemal žiadne problémy. K dôvodom svojej žiadosti o azyl uviedol, že z Guinei odišiel preto, lebo mu strýko povedal, aby odišiel, inak s ním bude zle. Strýko chcel o všetkom rozhodovať, chcel celý rodinný majetok. Navrhovateľ sa obával, že by mohol skončiť ako jeho otec. Odporca v predmetnej veci dňa 1. decembra 2005 rozhodnutím Č. p.: MU-1923/PO-Ž/2005 rozhodol tak, že navrhovateľovi azyl neudelil a súčasne vyslovil, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Guinei. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k.: 10Saz/4/2006-31 z 3. októbra 2006 rozhodol o opravnom prostriedku voči predmetnému rozhodnutiu tak, že rozhodnutie odporcu potvrdil. O podanom odvolaní rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1SžoKS/108/2006 z 19. júna 2007 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. V jeho odôvodnení okrem iného konštatoval, že sa stotožnil so závermi krajského súdu, týkajúcimi sa nedôveryhodnosti navrhovateľa.

Z aktuálneho azylového spisu ČAS: MU-322/PO-Ž-2008 odvolací súd zistil, že navrhovateľ ako Y. N. F., nar. X. S. XXXX, štátny príslušník Guinei, požiadal opätovne dňa 12. júna 2008 o udelenie azylu. Súčasne predložil svoj doklad totožnosti - guinejskú ID kartu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, vydanú 15. marca 2005. Svoju žiadosť o udelenie azylu dôvodil tým, že v Guinei bol prenasledovaný vládou stranou PUP a že sa obáva o život zo strany svojho strýka - člena strany PUP, ktorý sa mu vyhrážal smrťou, lebo je členom strany IRP. Počas vstupného pohovoru uviedol, že nebol členom žiadnej politickej strany - bol však radovým členom Asociácie mladých pre rozvoj Guinei v Ratome (odvolal sa na obsah predchádzajúceho pohovoru konaného 11. októbra 2005). V prípade návratu sa obával smrti, lebo by v Guinei nebol v bezpečí z dôvodu, ako o ňom hovoril v predchádzajúcom pohovore. Následne odporca vyhľadal a do spisu založil relevantné správy o Guinei a 8. septembra 2008 vo veci vydal rozhodnutie ČAS: MU-322-24/PO-Ž-2008, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil, neposkytol mu doplnkovú ochranu a vyslovil, že neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia navrhovateľa do Guinei. O podanom opravnom prostriedku voči tomuto rozhodnutiu rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k.: 10Saz/43/2008 zo 6. februára 2009 tak, že napadnuté rozhodnutie zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného stavu veci. Následne odporca 12. novembra 2009 vykonal s navrhovateľom doplnujúci pohovor zameraný na ozrejenie pravosti predloženej ID karty. V jeho priebehu navrhovateľ uviedol, že nie on, ale otec bol členom strany URP a nie IPR, sám navrhovateľ nebol členom strany UPR. Tiež uviedol, že strana, ktorej členom bol jeho otec sa volá Union Pour Le Progres Et Le Renouveau - otcov členský preukaz predložil odporcovi. Navrhovateľom predložená ID karta bola predmetom skúmania Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, ktorý sa k jej pravosti nevedel vyjadriť, nakoľko nemal k dispozícii pravý (porovnávací) doklad. Ďalším zisťovaním tohto ústavu bolo zistené, že odtlačok prsta na ID karte predloženej navrhovateľom nie je jeho odtlačkom, čo navrhovateľ vysvetlil tak, že to je odtlačok človeka, ktorý mu kartu počas jeho neprítomnosti v Guinei vybavil. Dňa 1. decembra 2009 založil navrhovateľ do spisu odporcu originál rozhodnutia Odvolacieho súdu v Konakry z 12. novembra 2009, nahrádzajúce rodný list Y. N. F., nar. X. S. XXXX v Konakry. Dňa 24. augusta 2010 sa uskutočnil ďalší doplnujúci pohovor, v priebehu ktorého sa opätovne vyjadroval k svojim obavám z návratu do Guinei. Odporca vyhľadal a do spisu založil celý rad informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, pochádzajúcich z rôznych zdrojov, tvoriacich ucelené odpovede na položené otázky (súbory odpovedí sú identifikované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia), zamerané na vnútropolitickú a bezpečnostnú situáciu v Guinei, bezpečnostné riziká návratov guinejských navrátilcov, systém a postavenie jednotlivých politických strán, etnické násilie - prenasledovanie osobitne so zameraním na skupinu Peule, ďalej na spôsob a postup pri vydávaní náhradných rodných listov, výsledky prezidentských volieb, konaných v roku 2010. V spise sa takisto nachádzajú správy o Guinei, predložené navrhovateľom.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj krajský súd vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny právny záver o tom, že dôvody navrhovateľa nemožno považovať za dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Krajský súd nepochybil, ak takého rozhodnutie považoval za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl,

teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázanie pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúcimi pre záver o nedôveryhodnosti žiadateľa nemôžu byť len niektoré nepatrné nezrovnalosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale zásadné rozpory vo výpovediach, ktoré správny orgán rozpozná.

Pokiaľ sa jedná o dôveryhodnosť žalobcu, treba dodať, že v prvom konaní o udelenie azylu uviedol úplne inú identitu a aj dôvody svojej žiadosti. Vydával sa za občana Libérie a takýmto spôsobom zavádzal slovenské štátne orgány, ktoré jeho žiadosť posudzovali. V konaní predložil identifikačnú kartu Guinei a Rozhodnutie súdu v Guinei, ktoré nahrádza rodný list. Skúmaním nebolo možné preukázať pravosť týchto dokumentov. Navyše v identifikačnej karte Guinei bol zistený iný odtlačok prsta ako je žalobcov, čo žalobca vysvetlil tým, že tento doklad vybavil v Guinei známy, a to v čase, keď už bol v Európe a preto tam nemohol byť jeho odtlačok prstu. Za situácie, keď navrhovateľ menil svoj príbeh, v troch doterajších azylových konaniach vystupoval pod dvomi rôznymi identitami a prezentoval tri odlišné dôvody svojich žiadostí o azyl, sa preto javí logickým záver odporcu, ktorý - prihliadnuc na všetky okolnosti prípadu - vyhodnotil osobu navrhovateľa za nedôveryhodnú a z tohto dôvodu aj dôvody žiadateľa o azyl za irelevantné, čoho výsledkom bolo neudelenie azylu na území Slovenskej republiky. Tento záver podľa odvolacieho súdu nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a právne závery odporcu nachádzajú oporu v citovaných ustanoveniach zákona o azyle, preto podľa odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie v časti o neudelení azylu z týchto dôvodov za vecne správne a zákonné. Je potrebné poukázať na predchádzajúce vyhodnotenia osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej, nachádzajúce sa tak v rozhodnutí odporcu v druhom azylovom konaní (Č.p.: MU-1923/PO-Ž/2005), ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k.: 10Saz/4/2006-31 z 3. októbra 2006, pričom na toto vyhodnotenie poukázal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp. zn.: 1 SžoKS/108/2006 z 19. júla 2007, ktorým vyššie uvedené rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil.

Z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že odporca venoval náležitú pozornosť dôkazom, predloženým navrhovateľom v azylovom konaní. Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu v uvedenej časti z týchto dôvodov za zákonné.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu ani z ďalších relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl a poskytnutie doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nespĺnil podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Vo vzťahu k poskytnutiu doplnkovej ochrany odporca uviedol, že táto sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol žiadateľ o azyl v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom vážnym bezprávím sa podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle rozumie

uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponížujúce zaobchádzanie alebo trest, vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, pričom pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia je štát, politické strany, hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo nešťatni pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezpráviom. Odporca konštatoval, že ani jedna z uvedených možností vážneho bezprávia sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Tiež ustálil, že nebola u navrhovateľa potvrdená žiadna z možností pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13b zákona o azyle.

Odvolací súd považoval za správny aj záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle, ako i záver o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu. Navrhovateľ v krajine nebol obvinený z trestného činu, nehrozí mu uloženie trestu smrti ani iného trestu a v krajine neprebíha ani žiadny konflikt, teda jeho život by nebol ohrozený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu sú totožné s námietkami uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu a podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa s nimi krajský súd dostatočne vysporiadal.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodíť záver, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovел a napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.